

Arrest

nr. 302 222 van 26 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2024 via J-BOX heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 februari 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2024 om 12 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. LEFEBVRE, die *loco* advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 12 februari 2024 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op

verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing wordt op dezelfde datum aan verzoeker ter kennis gebracht.

Deze beslissing betreft de bestreden beslissing en luidt als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer(1):

Naam : V.

voornaam : G. R. L.

geboortedatum : 13.06.1997

geboorteplaats : Paramaribo

nationaliteit : Suriname

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De voorwaarde opgelegd door de Onderzoeksrechter, meer bepaald dat betrokkene gevolg dient te geven aan de uitnodigingen om bij proceshandelingen te verschijnen, wordt door de uitvoering van onderhavige beslissing niet in het gedrang gebracht. Betrokkene kan immers steeds, eenmaal buiten de grenzen, een visum (en een opheffing van het inreisverbod) aanvragen met het oog op terugkeer in het Rijk voor gerechtelijke doeleinden. De in verdenking-stelling en het verdacht worden van het plegen van een misdrijf, zoals in casu het geval, houdt geen recht tot verblijf in. Een illegale vreemdeling die wegens opheffing van het aanhoudingsmandaat in vrijheid wordt gesteld, verblijft immers nog steeds illegaal in het Rijk en dit illegaal verblijf maakt nog steeds een misdrijf uit zoals omschreven in Artikel 75 van de Vreemdelingenwet. Nergens is bepaald in de Vreemdelingenwet dat een beschikking van een raadkamer voorrang dient te krijgen op de toepassing van Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet indien vastgesteld werd dat aan de toepassingsvoorwaarden ervan is voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Betrokkene staat onder aanhoudingsmandaat sinds 07.11.2023 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij later nog kan veroordeeld worden.

Betrokkene werd op 06.11.2023 door de politie van Aalst van zijn vrijheid beroofd, nadat hij naar aanleiding van een controle (hij was een joint aan het roken bij zijn wagen) in het bezit werd aangetroffen van 39 XTC-pillen in een sok in zijn zak, naar eigen zeggen gekocht in Nederland voor 75 euro. Hij zou sinds 2 maanden gebruiken, op wekelijkse basis.

Hij had ook 2 GSM-toestellen bij zich, waarvan hij de codes niet aan de politie wou geven. Hij weigerde de uitlezing en wilde evenmin zeggen welke de oproepnummers en providers zijn. Hij beweerde in Aalst te zijn uitgeweest om zijn vriendin te gaan bezoeken, maar wou haar identiteit en woonplaats evenmin medelen.

Uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakte en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Er werd aan betrokkene een hoorrecht overhandigd op 01.02.2024 door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken, maar hij weigerde het formulier in te vullen. Volgens hem beschikte de Dienst Vreemdelingenzaken al over voldoende informatie.

Betrokkene verklaarde in zijn interview met de terugkeerbegeleider op 01.02.2024 dat zijn moeder, V. N. G., nog steeds samenwoont met zijn stiefvader, J. S. M., hoewel ze niet meer getrouwd zijn. Hij heeft momenteel nauwelijks of geen contact met hen. Daarnaast verklaart hij dat zijn vriendin, H., de Nederlandse nationaliteit heeft en samen met hun twee kinderen in (...) 15 bus 3 te Antwerpen, beiden kinderen zouden de Nederlandse nationaliteit hebben. Echter, na navraag over zijn verblijfplaats, verklaart hij ook bij zijn tante in Nederland te wonen, op (...) 68 in 's-Hertogenbosch, waar hij ook werkzaam is.

De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn ouders.

Betrokkene verklaarde dat hij een vrouw en 2 kinderen heeft in België. Er blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner en zijn kinderen niet gedwongen kunnen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. Bovendien het feit dat de familie van betrokkene in België verblijft/verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Betrokkene zijn familie in België kan hem ook van hieruit helpen bij het heropbouwen van zijn leven in zijn herkomstland of een ander land alwaar hij mag verblijven. Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van art 3 afgeleid worden.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 31.07.2019.

De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene staat onder aanhoudingsmandaat sinds 07.11.2023 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij later nog kan veroordeeld worden.

Betrokkene werd op 06.11.2023 door de politie van Aalst van zijn vrijheid beroofd, nadat hij naar aanleiding van een controle (hij was een joint aan het roken bij zijn wagen) in het bezit werd aangetroffen van 39 XTC-pillen in een sok in zijn zak, naar eigen zeggen gekocht in Nederland voor 75 euro. Hij zou sinds 2 maanden gebruiken, op wekelijkse basis.

Hij had ook 2 GSM-toestellen bij zich, waarvan hij de codes niet aan de politie wou geven. Hij weigerde de uitlezing en wilde evenmin zeggen welke de oproepnummers en providers zijn. Hij beweerde in Aalst te zijn uitgeweest om zijn vriendin te gaan bezoeken, maar wou haar identiteit en woonplaats evenmin meedelen.

Uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakte en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene staat onder aanhoudingsmandaat sinds 07.11.2023 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij later nog kan veroordeeld worden.

Betrokkene werd op 06.11.2023 door de politie van Aalst van zijn vrijheid beroofd, nadat hij naar aanleiding van een controle (hij was een joint aan het roken bij zijn wagen) in het bezit werd aangetroffen van 39 XTC-pillen in een sok in zijn zak, naar eigen zeggen gekocht in Nederland voor 75 euro. Hij zou sinds 2 maanden gebruiken, op wekelijkse basis.

Hij had ook 2 GSM-toestellen bij zich, waarvan hij de codes niet aan de politie wou geven. Hij weigerde de uitlezing en wilde evenmin zeggen welke de oproepnummers en providers zijn. Hij beweerde in Aalst te zijn uitgeweest om zijn vriendin te gaan bezoeken, maar wou haar identiteit en woonplaats evenmin meedelen.

Uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheid en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 31.07.2019.

De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd.

Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van art 3 afgeleid worden.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid (aanhoudingsmandaat) van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 31.07.2019.

De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Suriname.

In uitvoering van de deze beslissingen, gelasten wij, de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Directeur van de gevangenis te Dendermonde om betrokkene vanaf 12.02.2024 te doen opsluiten, in de gevangenis te Dendermonde.

(...)"

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 12 februari 2024 tevens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

2. Over de rechtspleging

Verweerder is niet verschenen ter terechtzitting en heeft evenmin een nota met opmerkingen ingediend. Artikel 39/59, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat de gevolgen hiervan regelt, houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van verweerder ter terechtzitting verplicht zou zijn de bestreden beslissing te schorsen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Dit heeft enkel tot gevolg dat de Raad niet moet antwoorden op een verweer (vaste rechtspraak Raad van State, 1 augustus 2013, nr. 107.923, 4 juli 2013, nr. 106.318, 4 juli 2013, nr. 106.321, 4 juli 2013, nr. 106.323 en 9 juli 2013, nr. 106.543).

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”* Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

3.2. Verzoeker werpt zelf in zijn verzoekschrift op dat *“hoewel verzoeker reeds het voorwerp uitmaakte van een eerdere verwijderingsbeslissing en de beroepstermijn, aldus herleid tot vijf dagen, in principe reeds verstreken is, meent verzoeker dat huidig verzoekschrift ontvankelijk is”*.

3.2.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”*

Artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: *“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”*

3.2.2. Het kan niet ter discussie worden gesteld dat het *in casu* bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een verwijderingsmaatregel is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds op 31 juli 2019 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Verzoeker heeft tegen laatstgenoemd bevel een beroep tot schorsing en nietigverklaring ingediend bij de Raad. Bij arrest met nummer 230 989 van 9 januari 2020 werd voormeld beroep verworpen. Naar het bestaan van voormeld bevel werd in huidig bevel om het grondgebied te verlaten van 12 februari 2024 ook verwezen. Huidig bevel van 12 februari 2024, waarvan in voorliggende zaak de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd, is aldus reeds een tweede verwijderingsmaatregel.

3.2.3. Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet is *in casu* aldus een beroepstermijn van vijf dagen aan de orde. Verzoeker is zich hier, blijkens zijn verzoekschrift, ook wel degelijk van bewust. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht op maandag 12 februari 2024. Conform artikel 39/57, § 1, derde lid, *juncto* artikel 39/57, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet loopt de beroepstermijn vanaf de eerste dag die volgt op de datum van afgifte. Verzoeker beschikte bijgevolg met ingang van dinsdag 13 februari 2024 over vijf dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te leiden. De laatste nuttige dag voor het indienen van het onderhavige verzoekschrift was aldus in principe zaterdag 17 februari 2024. Overeenkomstig artikel 39/57, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt de vervaltermijn, indien deze een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag is, evenwel verplaatst naar de eerstvolgende werkdag. Aldus was de laatste nuttige dag voor het indienen van onderhavige verzoekschrift maandag 19 februari 2024.

3.2.4. Het verzoekschrift werd aan de Raad evenwel pas via J-BOX overgemaakt op donderdag 22 februari 2024. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend. De beroepstermijnen, bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet, zijn van openbare orde en moeten strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (*cf.* RvS 18 juni 2004, nr. 132.671). De Raad wijst erop dat van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid enkel kan worden afgezien wanneer een verzoekende partij aantoonbaar dat zij wegens overmacht werd verhinderd haar verzoekschrift tijdig in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien, noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). Overmacht moet worden aangetoond en kan niet worden vermoed.

3.2.5. Ter terechtzitting wordt de laattijdigheid van onderhavige vordering in het debat gebracht.

Ter terechtzitting wordt geen vorm van overmacht ingeroepen die verzoeker verhinderde de wettelijk bepaalde beroepstermijn te respecteren.

Zowel in het verzoekschrift als ter terechtzitting stelt verzoekers advocaat, onder verwijzing naar artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), dat de verkorte beroepstermijn van vijf dagen zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel dreigt uit te hollen. Hij meent dat het hanteren van een beroepstermijn van vijf dagen dient te worden beschouwd als een onredelijke voorwaarde. Dienaangaande wijst de Raad erop dat uit de arresten van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid voldoen aan de vereisten van een effectief rechtsmiddel, zoals gewaarborgd door artikel 13 van het EVRM en zoals beschreven in de rechtspraak van het EHRM. Deze procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid kennen thans een automatisch schorsend karakter, zowel tijdens de beroepstermijn als totdat de Raad uitspraak heeft gedaan, en maken een aandachtige, volledige en strikte controle van een individuele situatie mogelijk nu wordt voorzien in een *ex nunc*-onderzoek. Verder moet worden opgemerkt dat de beroepstermijnen die zijn voorzien in deze procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid voldoende zijn opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid redelijkerwijs kan worden beschouwd als een daadwerkelijk rechtsmiddel (zie in deze zin GwH 17 september 2015, 111/2015; GwH 11 juni 2015, 89/2015 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016). Thans wordt geen enkel concreet element aangebracht waarom hier in verzoekers geval anders over zou moeten worden geoordeeld. In de akte van kennisgeving van 12 februari 2024 worden alle beroepsmodaliteiten op een duidelijke wijze vermeld. Er wordt geen enkel begin van bewijs geleverd dat er in de praktijk onvoldoende tijd was om met kennis van zaken een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen voor het verstrijken van de beroepstermijn. De Raad kan dan ook enkel vaststellen dat de laattijdigheid van de vordering te wijten is aan een gebrek aan diligentie vanwege verzoeker zelf. In dit geval kan derhalve worden geconcludeerd dat de verzoeker wel over een effectief rechtsmiddel beschikte, doch dat er niet het nodige werd gedaan om de Raad tijdig te vatten.

3.2.6. Gelet op het voorgaande moet worden geoordeeld dat verzoeker geen elementen bijbrengt die de toepassing van de verkorte termijn van vijf dagen in het geval vanaf een tweede verwijderingsmaatregel, zoals *in casu* het geval is, in de weg zouden staan. Het op 22 februari 2024 ingediende verzoekschrift, gericht tegen een beslissing die aan verzoeker ter kennis werd gebracht op 12 februari 2024, werd

ingediend buiten de termijn van vijf dagen en is dus laattijdig. Ambtshalve moet dan ook worden vastgesteld dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid onontvankelijk is.

3.3. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg onontvankelijk.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

N. DENIES